

Nieuwsbrief 2024

Dit jaar beseften we dat we veel delen van Frankrijk nauwelijks kennen, terwijl we al ruim twintig jaar met grote regelmaat afreizen naar Normandië. Het werd tijd om al het andere moois dat Frankrijk te bieden heeft, te bezoeken. We hebben met een buscamper een 'Tour de France' gemaakt langs de buitengrenzen en 17 departementen doorkruist. Wat is Frankrijk toch een land met prachtige natuurgebieden; De wilde Bretonse zuidkust waar je prachtige vrije camperplaatsen hebt pal op de kunstrand, de woeste hoge golven in de buurt van Biarritz en Frans Baskenland met zijn diep verankerde geschiedenis.

We hebben tijdens onze reis een roman gelezen over de laatste heftige oorlogsmaanden in Carcassonne en als je dan de vestingstad zelf bezoekt voel je de energie die in het boek beschreven wordt. En dan de Pyreneeën met zijn besneeuwde bergtoppen waar je heerlijk kunt wandelen of de Provence waar het heerlijk vertoeven is op een wijndomein uitkijkend over lavendelvelden en wijngaarden. Terug via de oostkant: de Alpen, de Jura, en dan weer dalend naar de groene Vogezen, Elzas en Ardennen. Wat

een schoonheid, wat een prachtige camperplekken en in het voor- en naseizoen heerlijk rustig!

Het schrijven van de Nieuwsbrief is voor mij altijd een soort van nagenieten van het afgelopen jaar, kleine geluuksmomentjes opnieuw beleven. De eenvoud en de schoonheid van simpele dingen.

Zo kan ik nog nagenieten van de ouderwetse kneuterigheid van een hoogbejaarde arts. Kiek was uit een boom gevallen (ja, inderdaad niet de eerste keer!) en maakte een lelijke val op zijn stuitje waarbij zijn broek en onderbroek gescheurd waren. Ik liep achter hem de trap op ons huis binnen; Kiek vloekend van de pijn en ik mijn lach onderdrukkend omdat ik recht in zijn gescheurde broek keek. Na de wond ontsmet te hebben, wilde Kiek wel in beweging blijven en gingen we een strandwandeling maken. Waarschijnlijk deed hij dat nog op ruim aangemaakte adrenaline, want toen hij daarna op bed ging liggen, verging hij van de pijn. Toch maar een apotheek gebeld om te vragen of sterke pijnstilling verkrijgbaar was. Meestal zijn Franse apotheken vrij scheutig met het verstrekken van medicijnen, maar dit keer moest het toch echt via een arts. Mijn Franse vocabulaire wordt ieder jaar wel iets beter, echter het Franse woord voor 'stuitje' was me nog niet bekend. Het bleek 'coccys' te zijn, uit te spreken als 'koksie'. Dit gaf de nodige hilariteit toen we bij de huisarts waren. Dat begon al bij binnenkomst in de spreekkamer. De tachtigjarige arts had een

groen operatieschort aan, zat achter een oud houten bureau met naast hem een soort van oude oorlogsbrancard. Kiek probeerde uit te leggen dat hij op zijn 'koksie' gevallen was en de arts, die ons niet helemaal snapte, dirigeerde hem naar de brancard waar wij een luid "oh, la, la" hoorde na zijn diagnose. Vervolgens schreef hij met een vulpen een recept met drie soorten pijnstillers, ontsmettingsmiddelen en verzachtende zalfjes. De betaling vond contant plaats, het geld werd in een houten la onder zijn schrijfblok geschoven. Geen pinbetalingen, geen computer, geen doktersassistente, geen poeha, alles vanuit de eerste hand. En 'koksie'.....? Die kwam in de familie nog vaak ter sprake met de vraag "Hoe is het nu met Kiek z'n koksie?"

Vorig jaar vernamen we dat er leylijnen over ons erf en door ons huis lopen. Toen ik na een vochtige periode paddenstoelen in een cirkelvorm om een boom zag, moest ik weer aan die leylijnen denken. Men zegt dat er een cirkel van paddenstoelen ontstaat wanneer schimmeldraden in de bodem in alle richtingen even sterk uitgroeien. De zwam groeit het hardst aan de buitenkant omdat daar de meeste voedingsstoffen zijn. Wonderlijke wereld!! Mooi als de natuur zijn eigen weg kan volgen en wij dat niet verstoren.

Soms doe je het ongemerkt toch.... zo werden we op een ochtend wakker van een heel vreemd geluid. Ik schrok, dacht dat ik droomde en zat rechtop in bed. Daarna weer hetzelfde geluid, vlak onder het raam. Het bleek een burlend, bronstig hert te zijn op zoek naar een vrouwtje. Nou, dit vrouwtje had geen interesse en deed het raam maar dicht. Toen ik het

later aan de tuinman vertelde gaf hij aan, dat als er niemand in ons huis aanwezig is er ook wilde zwijnen over het erf lopen. Vandaar die omgewoelde plekken in het gras!

Soms geven geluiden in het huis ook wat verwarring. Kiek had een klok gekocht met ieder héél uur een ander vogelgeluid. Hij heeft de klok in zijn werkkamer in Le Bourg Dun gehangen, niet direct te zien vanuit de woonkamer. Er kwamen thuis in Amersfoort appjes binnen van gasten die aangaven dat ze soms een vreemd geluid in huis hoorden en dat het leek of er een vogel ergens nestelde, maar dat men niet wist waar dat geluid vandaan kwam.

Over nestelen gesproken: net als in Nederland wordt a.g.v. de klimaatverandering steeds vaker de Aziatische hoornaar gesignaleerd. Ons houten huis is een geliefd object voor ze: voor je het weet maken ze een nest tussen een aantal planken en vreten ze zich naar binnen. Deze 'frelons asiatique' doen niets, maar als je er eentje probeert te verjagen, gaat de hele groep, soms wel 60 stuks, in de aanval. Kiek heeft vorig jaar een frelon onder zijn scherm van de kantenmaaier gekregen en heeft dagen last gehad van de steek! Het bestrijden van de frelons gaat tegenwoordig heel snel. Geen volledig ingepakte mannen die op ladders de nesten van dichtbij bestrijden maar via een lange stok met daarop een spuitbus waarmee het nest op afstand kan worden uitgerookt!

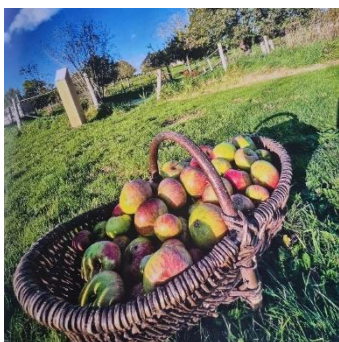

Het verhaal over het oprukken van de frelons had ik ook al vernomen van een boswachter uit de buurt van Boulogne, met wie mijn vriendin en ik op een speciale wijze in contact kwamen. Wij hadden het idee opgevat om op de fiets naar Le Bourg Dun te gaan. Mede na een aantal zomerse weken was dit aantrekkelijk. We waren nog maar net met de boot over naar Breskens toen de eerste druppels vielen. Op het eerste logeeradres van 'Vrienden van de fiets' konden we onze kleren en schoenen gelukkig drogen. De gastvrouw vond het geen enkel probleem dat onze natte en vieze broeken, geurende sokken en steunzolen over haar

schouw hingen! Het bleef helaas niet bij één dag regen; na een paar dagen werd er een storm verwacht; code rood, windkracht 9, onweer en héél veel regen. De route app op de telefoon was achter het plastic niet meer te lezen met onze beslagen brillen, de powerbank was leeg en onze waterdichte kleding bleek toch niet waterdicht te zijn. Toen besloten dat we bij het eerste huis dat we zouden tegenkomen zouden stoppen. Ik zag een busje staan en zag een jongeman de post uit zijn brievenbus halen. Bij de vraag of hij ons wellicht een lift kon geven naar Boulogne, zag je hem eerst vertwijfeld kijken. Maar dat trok gelukkig bij, alsof hij dacht, "ze hadden mijn moeder kunnen zijn, die laat ik ook niet staan". Hij heeft zijn bus, die vol stond met bestrijdingsmiddelen voor de frelons helemaal leeggehaald en onze fietsen tussen de vaste rekken gepropt. En wij? Wij kregen de slappe lach.....en blij dat deze boswachter/frelonspecialist ons naar ons geplande logeeraadres kon brengen. Daar konden we gelukkig aanschuiven bij de avondmaaltijd van de gastvrouw en waar Kiek ons de volgende dag heeft opgepikt richting Le Bourg Dun.

Dit was niet onze enige fietstocht dit jaar. Kiek en ik hadden al eens een dag in Parijs gefietst en opgemerkt dat Parijs, dankzij de 'groene' burgemeester Hidalgo, veel ruimte heeft gecreëerd voor fietsers. Dit voorjaar zijn we ook in Parijs gestart met de 'Avenue Vert Parijs-London'. Een groene route, waar je op fietspaden over oud spoor langs de Seine en de Oise rijdt, oversteeft per ferry naar New Haven en vandaar over The South- en The North Downs via groene stadswijken London bereikt. Daarna is het weer heerlijk thuiskomen in Le Bourg Dun, waar we weer andere spieren gebruiken.

Nu wordt het weer tijd om de tuinmeubelen binnen te zetten, de bloembakken op te ruimen, de appels te plukken, het beukenblad op te ruimen (voordat het gras verzuurt) en het gras nog eenmaal te maaien. Daarna gaat de kachel weer aan en

komt het einde van het jaar in zicht met Oudejaarsdag, de dag dat we al 20 jaar oliebollen bakken voor burens en kennissen uit Angiens en Le Bourg Dun.

Ken jij mantelzorgers of andere mensen die echt een weekje rust nodig hebben?
kijk dan naar de speciale Nieuwsbrief op de site
www.AccompanyMedia/normandie onder het kopje 'Speciale Nieuwsbrief'.

De foto's zijn gemaakt door o.a. Ad Schoutsen en Maroesja Grabijn, Judith Ruijgrok en Aldo Alessi, Anda Poortman en Pim v.d. Berg, Rian Kok en Freek Labots,

